

Det, der er sket her, er jo, at man gang på gang har tildelt fradrag, har givet tilsagn, der åbenlyst har været i strid med lovgivningen, men i mange tilfælde har bygget på en praksis; og det er åbenbart forsvaret for det hele, at der har været en praksis.

Vi står med en praksis, som hviler på et mildest talt tvivlsomt grundlag, men som alligevel har udviklet sig så stærkt, at skatteministeren mener, at man er nødt til at give en bank et åbenlyst ulovligt fradrag, fordi banken, Bikuben, i forbindelse med købet af Bornholmerbanken fik et ulovligt fradrag, men angiveligt – sådan må vi forstå udtalelsen fra ministeren – var i god tro, at man på grund af en mangeårig praksis i god tro kunne modtage et ulovligt fradrag, at man kunne mene, at det var i orden at få et fradrag uden at have lidt et tab. Det er da lidt underligt, at man kan være i god tro, når man får et helt klart ulovligt fradrag, når man får et så usædvanligt fradrag, at der ikke forud ligger noget tab.

Den slutning gående ud på, at der ikke kan gøres noget, og at man ikke kan trække fradraget til Bikuben tilbage, er regeringen kommet frem til på trods af det råd, regeringen selv indhentede, som jeg nævnte før, fra advokat Lett. Jeg har sådan set den mistanke, at regeringen er indstillet på at forære Bikuben et fradrag på 126 mio. kr. Ja, man vil oven i købet nu i forbindelse med fusionen med GiroBank hjælpe Bikuben til at udnytte fradraget på de 126 mio. kr., og det gør man udelukkende for at slippe for mere balade i denne sag.

Jeg synes, at lige præcis ræsonnementet omkring det ulovlige fradrag til Bikuben viser, hvor langt skattemyndighederne har været ude og er ude, når man har lavet en praksis, der kan begrunde, at man i dag må tillade ulovligheder.

Jeg mener ikke, at Folketinget kan leve med bare at acceptere, at sådan en praksis har udviklet sig, og jeg mener ikke, at vi kan leve med den åbenlyse usikkerhed om lovgivningen, hvor love og regler åbenbart kan bøjes og strækkes med et spænd, der dækker over milliarder af kroner.

Derfor forstår jeg ikke, at regeringen ikke vil medvirke til, at vi får klarhed over, hvad der er lovligt og ulovligt i de her sager. Jeg vil også godt nævne, at det ikke bare er Enhedslisten, der synes, at den måde, vi i Danmark har løst bankkriser på, er mærkværdig.

Jeg vil nævne den rapport om Finanstilsynets kontrol med de danske pengeinstitutter, som

blev lavet af erhvervsministerens ekspertpanel og blev færdiggjort i august 1995. I det panel sad formanden for det norske finansstilsyn, altså en, der virkelig kender til tingene, og hvordan man gør, for de har haft endnu større bankkriser i Norge end i Danmark, og han når til den konklusion, at det, der er sket omkring bankredninger i Danmark, er sket uden støtte i lovgivningen. Der har ikke været lovfastsatte kompetencer og sagsbehandlingsregler, og der er i det hele taget, skriver Selvig, behov for ny dansk lovgivning om behandlingen af kriseramte institutter, og man bør i hvert fald lave en særskilt undersøgelse heraf.

Jeg vil sige, at det ville have hjulpet meget, hvis man, når regeringen fastholder – hvilket jeg er uenig i – at vi ikke kan komme længere i det spor, vi har fat i i dag, i det mindste fra Erhvervsministeriets side havde sagt: Men vi er enige i Selvigs konklusion i rapporten om Finanstilsynet: at der er brug for en særskilt undersøgelse af lovgivningen på det her område for at få etableret et lovgrundlag.

Det er jo en uhyrlighed. Jeg husker en ordfører, der her i salen talte om bananrepublik. Det er jo bananrepubliktilstande, når ting bliver løst på den måde, som er beskrevet her, og med den konklusion, som formanden for det norske finansstilsyn dér er kommet med.

Det er jo for borgerne i det her land, for skatteyderne naturligvis uacceptabelt, at der er en lovgivning, der er så fleksibel og åbenbart kan administreres efter forgodtbefindende.

Det er da også for bankerne en helt utålelig situation. Jeg håber, at også højresiden i salen vil hjælpe mig med at få fastslået, at bankerne i dette land da ikke kan leve med, at de ikke rigtig er klar over, hvad lovgrundlaget er på området. Det er da heller ikke befordrende for en bank, der måske skal ind og redde et andet pengeinstitut, at den simpelt hen ikke aner, hvad der er ret, og hvad der er forkert. Det må regeringen da på en eller anden måde sørge for at få ordnet. Det må alle have en soleklar interesse i. Det tror jeg i virkeligheden også at skatteministeren er enig i.

Og derfor må man jo stille spørgsmålet: Hvorfor skal der lægges låg på? Hvorfor stopper vi her? Hvorfor stopper vi med alle de løse ender, som de her rapporter har vist at der er? Hvorfor stopper man med at ofre et par embedsmænd og kryber uden om det soleklare politiske ansvar, dels det ansvar, der er påpeget af Isi Foighel, der startede hele ballet, og dels